

Де верхи — на млинцях із піни — панна
Потята в усмішку на кубометри,
Не ляmpi, а м'які із воску мітри
Вглиб кукурудзу сиплють без упину,

Щоб там, де морок — світлу — перепони,
Зійшли живого світла довгі мутри
Із потойбіччя ще хвилястих матриць —
Й каварні дух, як викопний опеньок,

Що — ніжкою — на перли в склянці станув,
Щоб — безпритульних серцем — на гостину,
Аби на мить — із наброду — родину —

Й — по горло замуrowаним в ридання, —
Вже не питаючи, ні — пощо, ні — звідкіль,
Крізь плоть — троянду протягти витку.